

133

Grád és Regász Ügyvédi Iroda

Iroda: 1137 Bp. Szent István krt. 12. I/5.
Mobil: +36-30-280-1846

Levelezés: 1450 Bp., Pf. 23
Tel/Fax: +36-1-266-0228

graddr@vipmail.hu

FŐVÁROSI MUNKÁÜGYI BÍRÓSÁG
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK 7.

FÓLAJSTROMSZÁM:
KEZDŐIRATON:

2013 -12- 3 0

PÉLDÁNY: 2 IV:
MELLÉKLET: KÖZTÜK:

FÓLAJSTROMSZÁM:
UTOIRATON:

Dr. Grád András

ügyvéd

FŐVÁROSI MUNKÁÜGYI BÍRÓSÁG
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK 3.

FÓLAJSTROMSZÁM:
KEZDŐIRATON:

Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon

Érkezett: 2013 -12- 23

PÉLDÁNY: 2 + hoz IV:
MELLÉKLET: KÖZTÜK:

FÓLAJSTROMSZÁM:
UTOIRATON:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. Grád András ügyvéd [redacted] ügyfelem képviselőjében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára hivatkozva, az Alkotmánybíróságról szóló törvény (Abtv.) 27. §-a alapján – [redacted] – képviselőjében alkotmányjogi panasszal fordulok az Alkotmánybírósághoz, kérve a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.I.10.675/2012/4. számú ítélete – a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24. M. 471/2010/23. számú és a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.251/2012/4. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal – alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.

Alk.

I. A tényállás

1. Ügyfelem 2003. szeptember 8-tól a [redacted] alkalmazásában állt, mint eladó. 2009. december 29-én a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mtv.) 96. §-a alapján rendkívüli felmondással élt. A felmondás közvetlen előzménye az volt, hogy 2009 őszén a munkáltató részéről jelezték – az osztályvezetőn keresztül – hogy új, a munkakörébe nem tartozó feladatot kell majd ellátnia, az osztályon felmerülő hitelügyintézés. Osztályvezetője többször cinikus és fenyegető hangnemben beszélt vele mind előszóban, mind telefonon, e beszélgetések alkalmával burkoltan megfenyegette. Ügyfelem jelezte a munkáltató felé, tekintettel arra, hogy a munkaköri leírása nem tartalmazza a hitelügyintézés és az azzal járó felelősséget nem kívánja vállalni, nem szeretné ezt a munkát végezni. Ekkor azonban krónikus betegsége folytán betegállományba került, amely alatt osztályvezetője kétségbe vonta, hogy valóban beteg, ezzel rossz színben tüntette őt fel a munkahelyi környezetben, mind kollégái, mind felettesei előtt, megsértve ezzel személyiségi jogait.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: 10/256-0/2014.

Érkezett: 2014 FEBR 07.

Példány: 1 Kezelőiroda: PL

Melléklet: 3

ahM.

Betegszabadságát követően terjesztette elő rendkívüli felmondását, amelyben – a fentiekén túl – előadta, hogy már eleve nem a munkaköri leírásnak megfelelő munkát végzi (komputer szaktanácsadónak vették fel, ennek ellenére egy ideje már az autó hifi osztályon kellett dolgoznia), nem fizették ki részére a munkáltatónál 5 év munkaviszony után járó egyhavi plusz munkabért, ráadásul a munkáltatónál a munkaidő beosztás az Mtv. szabályaival ellentétes. Munkáltatója a felmondást tudomásul vette, de nem ismerte el, hogy a rendkívüli felmondás feltételei fennálltak volna. Ezért az ügyfelem által indított munkaügyi perben viszontkeresettel élt, és kérte annak megállapítását, hogy a rendkívüli felmondás jogszerű volt.

2. Az elsőfokú bíróság ítélete

A munkaügyi jogvitában első fokon a Fővárosi Munkaügyi Bíróság járt el, amely ügyfelem keresetét 24.M.471/2010/23. számú ítéletével elutasította. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint egyrészt az ügyfelem és közvetlen felettese között folyt telefonbeszélgetés alapján a személyiségi jogsérelem nem volt megállapítható; másrészt a rendkívüli felmondást az Mt. 96. § (4) bekezdése alapján elkésetten terjesztette elő, tekintettel arra, hogy az ok amelyre hivatkozott (hitelügyintézés elrendelése) már a betegszabadság előtt fennállt. A bíróság a viszontkeresetnek ugyanakkor helyt adott, és ügyfelemet kötelezte a felmondási időre járó átlagkereset és a perköltség megfizetésére.

3. A másodfokú bíróság ítélete

Az ügyfelem fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 51. MF.630.251/2012/4. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság nem foglalkozott a személyiségi jogsérelemmel, kifejezetten csak a rendkívüli felmondás előterjesztésének határidejével kapcsolatban fejtette ki álláspontját. Ezért ügyfelem felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához, kérve a másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és érdemi határozat meghozatalát, vagy amennyiben az érdemi döntés meghozatalára a Kúria nem lát lehetőséget, úgy a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett új eljárás lefolytatására kötelezést.

4. A Kúria ítélete

A Kúria 2013. október 2-án kelt Mfv.I.10.675/2012/4. számú ítéletével a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

II. Az Alaptörvény megsértett rendelkezései

„II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

„VI. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

(2) Mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.”

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

III. Az Alkotmányjogi panasz

1. Álláspontom szerint a bíróságok megsértették ügyfelem tisztességes eljáráshoz való jogát [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés], amikor nem foglalkoztak érdemben a személyiségi jogait ért sérelemmel.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959 évi IV. törvény (Ptk.) 75. §-a szerint:

„75. § (1) A személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

(2) A személyhez fűződő jogok védelmére vonatkozó szabályokat a jogi személyekre is alkalmazni kell, kivéve ha a védelem – jellegénél fogva – csak a magánszemélyeket illetheti meg.

(3) A személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult, feltéve, hogy a hozzájárulás megadása társadalmi érdeket nem sért vagy veszélyeztet. A személyhez fűződő jogokat egyébként korlátozó szerződés vagy egyoldalú nyilatkozat semmis.

76. § A személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.”

Úgy vélem, hogy a bíróságok nem vették figyelembe a személyiségi jogi sérelmeket, illetőleg érdemben nem foglalkoztak ügyfelem emberi méltóságát ért sérelem bizonyítására irányuló indítványával. Az első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság ugyan érintette ezt a kérdést, ugyanakkor sem a Fővárosi Törvényszék, sem a Kúria nem foglalkozott érdemben a személyiségi

jogsérelmemmel.

Csak röviden – a panasz elbírálásához szükséges mértékben – ismertetem ügyfelem emberi méltóságát, a magánélethez való jogát érintő sérelmeket. A munkáltatónál a közvetlen felettese több alkalommal megjegyzéseket tett rá, amikor betegszabadságon volt, cinikus hangnemben nyilatkozott a betegségéről, éreztetve, hogy szerinte ügyfelem „álbeteg”. A rendkívüli felmondás benyújtását megelőző betegszabadság alatt is ugyanezt tette, ráadásul telefonbeszélgetéseik alkalmával részletekbe menően kérdezősködött az orvosok által diagnosztizált betegségekről, az alkalmazott terápiáról, gyógyszerekről (gyógyszerek nevééről, hatóanyagukról). Álláspontom szerint ezzel a magatartásával megsértette egyrészt ügyfelem emberi méltóságát, másrészt a magánélethez fűződő jogát. A munkáltatónak – amennyiben nem munka-egészségügyi problémáról van szó – nem kell rálátással rendelkeznie munkavállaló egészségügyi állapotának minden szegmensére, sem az alkalmazott terápiára. Másrészt a kijelentések alkalmasak voltak az emberi méltóság megsértésére, általuk megkérdőjeleződött ügyfelem becsülete, hiszen olyan színben tüntették fel, mintha egészségi állapotáról nem mondott volna igazat. Ezért különösen sérelmes, hogy a bíróságok nem foglalkoztak érdemben az e körben tett bizonyítási indítványokkal.

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban kimondta, hogy:

[33],3. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy “[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés,

Indokolás [4]). Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.

[34] Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

Ennek megfelelően alkotmányjogi panaszomban hangsúlyozottan én sem azt kifogásolom, hogy a bíróságok nem értékelték ügyfelem bizonyítási indítványait, nem kívánom a vitatni sem a megállapított tényállást, sem a bírói mérlegelést. Az alkotmányjogi panasz ehelyett annak megállapítására irányul, hogy az ügyben eljáró bíróságok indokolási kötelezettségüknek nem tettek eleget, amikor a személyiségi jogsérelmek megállapítására irányuló indítványokat úgy bírálták el, hogy nem adtak számot az előterjesztett kérelmek mellőzéséről, illetve annak miértjéről.

2. Az Alaptörvény VI. cikke garantálja a magánélethez, és a jó hírnévhez való jogot és a személyes adatok védelmét. A korábbi Alkotmány 59. §-a lényegében azonos módon szabályozta a személyes adatok védelmét. Bár a 4. Alaptörvény-módosítás hatályon kívül helyezte az Alaptörvény 2012. január 1-jei hatálybalépése előtt hozott alkotmánybírósági határozatokat, az azokhoz fűződő joghatásokat fenntartotta. Ezt erősítette meg a 13/2013. (VI. 17.) AB határozat is: „A hazai és

európai alkotmányjogi fejlődés eddig megtett útja, az alkotmányjog szabályszerűségei szükségképpen hatással vannak az Alaptörvény értelmezésére is. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben vizsgálható alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya, és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése.” (Indokolás [32])

A fentiek alapján az Alkotmánybíróságnak az Alkotmány 59. §-ával kapcsolatos értelmezése, a vonatkozó alkotmánybírósági határozatok, az abban fellelhető érvek felhasználhatóak az Alaptörvény VI. cikkének értelmezésekor is.

2.1 Az Alkotmánybíróság az ún. információs önrendelkezési jogot az emberi méltósághoz való jog és a személyes adatok védelmének egymásra vonatkoztatásával olvasztotta ki. Az Alkotmánybíróság a 15/1991. (IV. 13.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) megállapította: „Az Alkotmány 59. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban mindenkit megillet a jó hírnévhez, a magánlakás sérthetlenségéhez, valamint a magántitok és a személyes adatok védelméhez való jog. Az Alkotmánybíróság ... a személyes adatok védelméhez való jogot nem hagyományos védelmi jogként értelmezi, hanem annak aktív oldalát is figyelembe véve, információs önrendelkezési jogként. Az Alkotmány 59. §-ában biztosított személyes adatok védelméhez való jognak eszerint az a tartalma, hogy mindenki maga rendelkezik személyes adatainak feltárásáról és felhasználásáról. Személyes adatot felvenni és felhasználni tehát általában csakis az érintett beleegyezésével szabad; mindenki számára követhetővé és ellenőrizhetővé kell tenni az adatfeldolgozás egész útját, vagyis mindenkinek joga van tudni, ki, hol, mikor, milyen célra használja fel az ő személyes adatát. Kivételesen törvény elrendelheti személyes adat kötelező kiszolgáltatását, és előírhatja a felhasználás módját is. Az ilyen törvény korlátozza az információs önrendelkezés alapvető jogát, és akkor alkotmányos, ha megfelel az Alkotmány 8. §-ában megkövetelt feltételeknek.” (ABH 1991, 40, 41-42.) Az adatvédelem és annak aktív oldala az információs önrendelkezési jog korlátozásának alkotmányosságához figyelembe kell továbbá venni e jog tartalmi sajátosságát is. Az Abh. megállításai szerint: „Az információs önrendelkezési jog gyakorlásának feltétele és egyben legfontosabb garanciája a célhoz kötöttség. Ez azt jelenti, hogy személyes adatot feldolgozni csak pontosan meghatározott és jogszerű célra szabad. Az adatfeldolgozásnak minden szakaszában meg kell felelnie a bejelentett és közhitelűen rögzített célnak. ... A célhoz kötöttségből következik, hogy a meghatározott cél nélküli, készletre, előre nem meghatározott jövőbeni felhasználásra való adatgyűjtés és -tárolás alkotmányellenes.” (ABH 1991,

40, 42.)

Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) az egészségügyi állapotra vonatkozó adat különleges adat, amely főszabály szerint csak akkor kezelhető, ha ahhoz az érintett írásban hozzájárult, vagy törvény közérdeken alapuló célból elrendeli. Álláspontom szerint a munkáltató az egészségügyi állapotra vonatkozó különleges személyes adatokat törvényi felhatalmazás, illetve ügyfelem írásbeli hozzájárulása hiányában nem kezelhette volna.

2.2 Az Alkotmánybíróság ugyancsak az emberi méltósághoz való jog egyik – az Alkotmányban nevesített – elemeként kezeli a jó hírnévhez való jogot. [46/1991. (IX. 10.) AB határozat, ABH 1991, 211, 215.]

A 36/1994. (VI. 24.) AB határozat pedig megállapította, hogy az "alkotmányos védelem alatt álló emberi méltóság, becsület, jóhírnév azonban az értékítéletben megnyilvánuló véleménynyilvánítási szabadság külső korlátja lehet..." (ABH 1994,219,230). Ugyancsak a véleménynyilvánítás szabadságának az emberi méltósághoz és az Alkotmány 59. §-ának (1) bekezdésében kimondott jó hírnévhez való jog védelmében történő korlátozhatóságát állapította meg a 33/1998. (VI. 25.) AB határozat is (ABH 1998, 256, 260.). A fentiek alapján a véleménynyilvánítás szabadsága csak addig terjed, amíg az nem jár más emberi méltóságának sérelmével. Ügyfelem esetében a munkáltató képviselője által kifejtett vélemény – álláspontunk szerint – túllépett a fenti kereteken, ezért a bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy ügyfelem emberi méltósága sérült-e.

3. Végezetül azt is sérelmezem, hogy ügyfelem ügyében eljáró bíróságok a tisztességes eljáráshoz való jogot – a józan ésszel ellentétesen, mellesleg az Alaptörvény 28. cikkét is megsértve - értelmezték a Munka Törvénykönyve határidő-számításra vonatkozó rendelkezéseit. A bíróságok az Mtv. 96. § (1) és (4) bekezdését, a 82. § (1) bekezdését, illetve a 104. § (1)-(2) bekezdését oly módon értelmezték, hogy azzal a rendkívüli felmondás benyújtására nyitva álló határidőt leszűkítették. Ezzel a szűkítéssel pedig lényegében ellehetetlenítették a rendkívüli felmondás jogának gyakorlását.

Tekintettel arra, hogy a bíróság nem vizsgálta érdemben sem az információs önrendelkezési jog, sem az emberi méltóság sérelmét, illetve nem indokolta érdemben, hogy miért nem vizsgálta az erre irányuló bizonyítási indítványokat, ezzel megsértve a tisztességes eljáráshoz való jogot is, a Kúria Mfv.I.10.675/2012/4. számú ítélete, valamint a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24. M. 471/2010/23. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.251/2012/4. számú ítélete alaptörvény-ellenes, sérti az Alaptörvény II. cikkét, a VI. cikk (1)-(2) bekezdését, illetve a XXVIII. cikk (1) bekezdését. Az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján kérem a Fővárosi Munkaügyi Bíróság és a Fővárosi Törvényszék fenti ítéletei alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését is.

IV. Az alkotmányjogi panasz formai és tartalmi megfelelése

1. A formai feltételek

1. 1. Határozott kérelem

Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerint a kérelmem az alábbiak szerint határozott, tekintettel arra,

hogy:

- a) megjelöltem az Alaptörvény [24. cikk (2) bekezdés d) pont] és Abtv. azon rendelkezését [27. §], amelyre alapozva kérem az alkotmánybíróági eljárás lefolytatását,
- b) megjelöltem az eljárás megindításának indokait, a jogsérelmem lényegét,
- c) megjelöltem a sérelmezett bírósági határozatot [a Kúria Mfv.I.10.675/2012/4. számú ítélete],
- d) megjelöltem az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [II. cikk, VI. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés],
- e) indokolást terjesztettem elő arra nézve, hogy a támadott bírói döntés miért és mennyiben sérti az Alaptörvényt,
- f) határozott kérelmet terjesztettem elő a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.

1. 2. Határidő

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet előterjeszteni. A Kúria 2013. október 2-án kelt Mfv.I.10.675/2012/4. számú ítéletét ügyfelem 2013. november 19-én vette kézhez, így alkotmányjogi panaszt a törvény adta határidőn belül terjesztettem elő.

2. A tartalmi feltételek

Tekintettel arra, hogy a Kúria előtt Mfv.I.10.675/2012/4. számon folyó peres eljárásban ügyfelem félként szerepelt (felperes), ezért az egyedi ügyben az érintettsége egyértelműen megállapítható. A rendelkezésre álló rendes (és rendkívüli) jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, további jogorvoslat nem állt a rendelkezésére. A sérelmezett bírói döntés az ügy érdekében hozott döntés, amely a fentiekben kifejtettek szerint sérti ügyfelem Alaptörvényben biztosított jogait. Az alkotmányjogi panasz tehát megfelel az Abtv. 27. §-ban szereplő feltételeknek is.

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. A panaszban kifejtettem, hogy a támadott bírósági döntések miért és mennyiben alaptörvény-ellenesek, az tehát megfelel az Abtv. 29. § szerinti feltételeknek is.

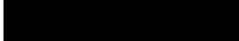
A fentiek alapján – az Abtv. 27. §-ra hivatkozva – tisztelettel kérem tehát a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.I.10.675/2012/4. számú ítélete – a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24. M.

471/2010/23. számú és a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.251/2012/4. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal – alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.

Budapest, 2013. december 18.

Tisztelettel:

Grád és Regász Ügyvédi Iroda
Dr. Grád András
ügyvéd
1137 Budapest, Szent István krt. 12. I/5., 1450 Bp., Pf. 23.
Tel.: 06-30-280-1846 • Tel./fax: 266-0228
E-mail: 18125586-2-41
CIB 10800378-44684303-52200005

 képviselőjében Dr. Grád András ügyvéd
(Grád és Regász Ügyvédi Iroda, 1137 Bp., Szent István krt. 12. I. em. 5.)